

Arrest

nr. 260 183 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Kameroense nationaliteit te beschikken en tot de Oroko-etnie te behoren. U bent een christen. U spreekt Engels en een beetje Frans. U werd geboren op X 1980 te X (subdivisie Toko, divisie Ndian, regio Southwest) en verhuisde meteen naar het nabijgelegen Kwakwa. Daar verbleef u aanvankelijk met uw ouders, vier broers en twee zussen. Later werd u ondergebracht bij uw moeders oudere broer, E.M.. Hij was woonachtig in Kwakwa, leerkracht basisonderwijs en vader van een jongen genaamd N.P.. In de weekends ging uw oom naar meetings waarover hij geen details wilde geven. U ging naar de lagere school van Kumba (divisie Meme, regio Southwest). In 1994 overleed uw 35-jarige moeder aan de gevolgen van een ziekte. U zette uw opleiding verder te Kumba aan de Government Bilingual High School (GBHS) en de Cameroon College of Arts and Science (CCAS).

In 2001 verhuisde u naar Yaoundé voor hogere studies. Vijf jaar later behaalde u uw masterdiploma economie van de Universiteit van Yaoundé II, campus Soa. Datzelfde jaar overleed uw 76-jarige vader. Op 8 maart 2008 werd D.D.M. geboren, de dochter van familievriend Nj. waarover u zich ontfermde. U werd eveneens verantwoordelijk voor F.N.A.T., de dochter van familievriendin I. die op 8 oktober 2011 ter wereld kwam. In de periode 2010-2013 was u tewerkgesteld als kassabediende bij het coöperatief landbouwfinancieringsbedrijf genaamd Acro Credit House. In 2013 vond u een deeltijdse baan bij een ngo die gemeenschapswerk verrichtte in afgelegen plattelandsgebieden. Hiervoor moest u contacten leggen met de lokale bevolking en specifiek met jonge mensen. U combineerde uw deeltijdse carrière met zelfstandig ondernemerschap. Zo richtte u datzelfde jaar een kledingzaak op te Kumba. U werkte daarbij nauw samen met familievriendin C.N., die de zaak beheerde als u niet beschikbaar was. Voor de aankoop van de kledij reisde u maandelijks naar Douala. In de loop van 2014 kwam uw oom 's nachts niet naar huis. De volgende dag lichtte hij u en uw neef N.P. in over zijn activiteiten. U werd op de hoogte gebracht van zijn lidmaatschap bij de Southern Cameroons National Council (verder SCNC) en van de politieke meetings waar hij elk weekend heen ging. Hij was de avond voordien gearresteerd en vastgehouden geweest omwille van zijn activisme. Bij gebrek aan bewijs werd hij die ochtend opnieuw vrijgelaten. Hij vertelde u en uw neef eveneens over de geschiedenis en marginalisering van de Kameroense Engelstalige regio's.

Een tweetal jaren later, in maart 2016, vertelde Gods profeet u dat God u naar het buitenland zou nemen. Aan het einde van dat jaar barstte de Engelstalige crisis los toen advocaten en leerkrachten massaal op straat kwamen om te protesteren. Uw oom verdween spoorloos en sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen. Een jaar later kreeg u via uw deeltijdse baan de kans om deel te nemen aan een opleiding te Brussel (België). U reisde naar Yaoundé voor de regeling van uw reisdocumenten en logeerde er bij een vriend genaamd P.. Intussen verbleven uw adoptiekinderen bij uw neef in Kwakwa. Op 4 april 2018 verliet u Kameroen op legale wijze. U reisde met Ethiopian Airlines vanuit de luchthaven van Douala met uw eigen paspoort en visum type C (BEL011910639). U liet uw geboorteakte en identiteitskaart thuis achter. Op deze reis werd u vergezeld door uw collega E.. Hij had geen persoonlijke problemen en keerde na de lessenreeks terug naar Kameroen.

Een aantal dagen na uw aankomst in België werd u opgebeld door uw vriendin H.O.. Jullie waren oude schoolvriendinnen en hadden contact hernomen nadat ze ook een zaak had geopend in Kumba. Ze vroeg waar u was en waarschuwde u dat het Kameroens leger naar u op zoek was. De strijdkrachten hadden een huis afgebrand waarvan ze dachten dat u er woonde. Daarbij was een oude vrouw om het leven gekomen. Haar dochter had nog tijdig kunnen vluchten en had de Franstalige soldaten "maison", "G.", "la femme" en "Gobe" horen zeggen. Hieruit had de vrouw afgeleid dat ze naar u op zoek waren. Ze had onmiddellijk H.O. gecontacteerd die vervolgens u op de hoogte bracht. Een aantal dagen later informeerde H. u dat alle huizen in uw thuisdorp Kwa kwa afgebrand waren. U werd vervolgens gecontacteerd door uw neef N.P.. Hij vertelde u dat de Kameroense autoriteiten jullie zochten omwille van de politieke activiteiten van uw oom, zijn vader, E.M.. Aangezien het leger uw oom niet kon lokaliseren, wilden ze hem raken door zijn (stief)kinderen te doden. Uw neef had deze informatie hoogstwaarschijnlijk vernomen van de dorpsbewoonster die de woningbrand overleefd had. N.P. bevond zich intussen in Yaoundé. Hij leefde ondergedoken bij een vriend genaamd F., waarmee u ook een kort telefoongesprek had. Op 28 april 2018 verliet uw Belgische verblijfstitel. De daaropvolgende zeventien maanden bleef u illegaal in het land met behulp van goddelijke helpers zoals mijnheer B.. U verloor uw Kameroens paspoort. In 2019 bracht C.N. u op de hoogte van de moord op uw schoolvriendin H.O.. In juni van dat jaar werd u door F. gecontacteerd. De Kameroense strijdkrachten waren zijn woning binnengevallen en hadden N.P. meegenomen. Kort nadien werd hij dood teruggevonden naast het meer in het centrum van Yaoundé. Drie maanden later werd u in Antwerpen gearresteerd omwille van transitmigratie. U werd ondergebracht in een gesloten centrum en verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 13 september 2019.

Momenteel hebt u nog sporadisch contact met uw Kameroense vrienden, broers en zussen. U sprak eveneens met uw zus He.M., die woonachtig is in België.

Om uw verzoek te staven, legt u volgende documenten neer: (1) een fotokopie van studenten en soldaten, (2) een fotokopie van studenten en soldaten (3) een fotokopie van gearresteerde studenten, (4) een fotokopie van een neergeschoten man, (5) een fotokopie van een neergeschoten motorbestuurder, (6) een fotokopie van een dorpeling in Kwakwa met afgebrande huizen op de achtergrond, (7) een fotokopie van een afgebrand huis in Kwakwa waarvan de autoriteiten dachten dat het uw woning was, (8) fotokopieën van uw neef N.P., (9) een fotokopie van een kind uit Kwakwa, (10) een fotokopie van een kind uit Kwakwa, en (11) een fotokopie van uw overleden neef N.P..

B. Motivering

Er moet opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde **bijzondere procedurele noden** kunnen worden waargenomen. Uit de verklaringen die u op 23 september 2019 aflegde op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), blijkt dat u op het CGVS graag gehoord zou worden door een vrouwelijke medewerker. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd uw wens ingewilligd en werd u op 19 januari 2021 op de zetel van het Commissariaat geïnterviewd door een vrouwelijke Protection Officer.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoekster rust de verplichting om van bij de aanvang van haar procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud dd. 19 januari 2021 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke problemen met de Kameroense autoriteiten.

Zo rijzen er een aantal vraagtekens bij uw ooms profiel en jullie onderlinge connectie. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat uw ouders ervoor kozen om u als enige van hun zeven kinderen te laten opvoeden door uw oom. Destijds waren uw beide ouders nog in leven en hadden ze geen noemenswaardige financiële problemen. Samen hadden ze vier kinderen voor en twee kinderen na uw geboorte. Uzelf bleek niet in staat dit vraagstuk op te helderen. U wist niet vanaf welke leeftijd u bij uw oom werd ondergebracht noch waarom uw broers en zussen wel bij uw ouders bleven. Wanneer u om duiding werd verzocht, antwoordde u: "ik weet het niet, maar mijn moeder besloot me aan mijn oom te geven" (NPO, p. 10). **U kan, ten tweede, evenmin het politieke profiel van uw oom duidelijk kaderen.** U wist te vertellen dat hij 's weekends naar meetings ging en lid was van de SCNC. Wanneer u om meer details werd gevraagd, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 10). Het is nog onduidelijk waarom uw oom van prioritair belang is voor de Kameroense autoriteiten. U vermoedde dat "ze zouden misschien de crisis kunnen eindigen [...]". Ze weten dat als ze hem vinden de crisis zal stoppen" (NPO, p. 32). U kon deze bewering, dat uw oom hét sluitstuk van de Engelstalige crisis is, niet verder onderbouwen. U verwees naar zijn leeftijd: "hij is oud, hij weet veel" (NPO, p. 33) en gaf aan dat de Kameroense strijdkrachten de oudere mensen viseren aangezien "zij de jeugd de waarheid en de echte geschiedenis vertellen"

(ibidem). Er dient opgemerkt te worden dat uw ooms leeftijd hem, per definitie, niet het unieke puzzelstuk van de oorlog maakt. Er zijn immers genoeg oudere Engelstalige Kameroeners die de jeugd zouden kunnen inlichten over hun geschiedenis. De jeugd kan bovendien geïnformeerd worden door leeftijdsgenoten, door de separatistische bewegingen of door bronnen op het internet. U werd hierop gewezen en kon slechts herhalen dat de autoriteiten op zoek zijn naar "de originele crisis, de ouderen die de crisis startten. Ze willen hen vinden. Dan zouden ze stoppen" (ibidem). Uw verklaring van uw ooms belang blijft zodoende onduidelijk en vaag. Er moet besloten worden dat u zijn politiek profiel onvoldoende kan staven door middel van gedetailleerde en samenhangende getuigenissen. **In de derde plaats werd opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent uw ooms arrestatie.** U wijst uw onwetendheid over zijn politieke profiel toe aan het feit dat hij zijn activisme jarenlang geheim hield. U verklaarde meermaals "hij vertelde me dat niet [...]" en "hij gaf me nooit info [...]" (NPO, p. 25). Het is dan ook bevreemdend dat hij zijn politieke affiliatie plots onthulde in 2014. U schetst deze onthulling als noodzakelijk. Indien hij zijn arrestatie niet zou toelichten, zouden u en uw neef veronderstellen dat hij een misdadiger was die gearresteerd was omwille van criminele activiteiten.

Uw redenering is echter incorrect. U geeft immers zelf aan dat niemand u op de hoogte had gebracht van zijn arrestatie. In deze context is uw oom een volwassen man die een nacht niet naar huis kwam. Hij was zijn volwassen (stief)kinderen geen verklaring verschuldigd. U werd hierop gewezen en gevraagd waarom uw oom dan wel besloot zijn geheime activiteiten te onthullen. U kon slechts antwoorden dat u het niet wist (NPO, p. 25). **Er moet besloten worden dat u uw ooms politieke profiel niet aannemelijk kon maken. Uw verklaringen omtrent zijn activiteiten, arrestatie en bedreiging voor de Kameroense autoriteiten zijn geenszins gedetailleerd of samenhangend. Dit staat in scherp contrast met de essentiële plaats die uw oom inneemt in uw vervolgingsrelaas. De door u beweerde bedreiging vloeit immers integraal voort uit zijn politiek activisme.**

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder ondergraven door het onsamenhangend karakter van de vervolgingsfeiten en van uw persoonlijke betrokkenheid.

In de eerste plaats is er sprake van een lacunaire communicatielijn tussen uw dorp, sociaal netwerk en neef enerzijds en uzelf anderzijds. Zo is het onduidelijk hoe H.O., uw oude schoolvriendin die reeds jarenlang in Kumba woonde, u gedetailleerd kon uitleggen waarom het Kameroens leger naar u op zoek was. U verklaarde dat zij deze informatie had vernomen van de vrouw in Kwakwa wiens huis was afgebrand. Zij had, op haar beurt, een aantal woorden opgevangen van het Franstalige gesprek van de soldaten vooraleer ze haar huis in brand staken en zo haar moeder om het leven brachten. Uit deze gespreksflarden kon ze afleiden dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Ze besloot vervolgens uw vriendin Helen te bellen, die u uiteindelijk op de hoogte bracht van het voorval (NPO, p. 27). Er moet opgemerkt worden dat de door u geschetste opeenvolging van gebeurtenissen op onwaarschijnlijk veel toeval berust. Eenzelfde vaststelling wordt gemaakt in verband met de communicatieketting tussen de brand in Kwakwa, uw neef en uzelf. Een aantal dagen na de brand werd u opgebeld door uw neef. Hij wist u te vertellen dat de autoriteiten op zoek waren naar uw oom en daarom brand hadden gesticht in Kwakwa. Wanneer u werd gevraagd hoe hij deze informatie had vernomen, antwoordde u "ik denk misschien, dat ze het van dezelfde persoon hadden: die inheemse van Kwakwa. Hij zei het niet meteen, maar misschien van die vrouw" (NPO, p. 28) en "ze wou hem waarschijnlijk helpen en zeggen dat hij moest vluchten voor zijn leven" (NPO, p. 29). Als de inheemse werkelijk over deze informatie had beschikt, is het enorm opmerkelijk dat ze geen woord had gerept over uw oom noch uw broer toen ze uw vriendin Helen contacteerde. De vele toevalligheden en hiaten in het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen, doen afbreuk aan hun aannemelijkheid.

Er moet, ten tweede, gewezen worden op de gebrekkige chronologie van uw relaas. Volgens uw verklaringen waren de autoriteiten al minstens sinds 2014 op de hoogte van de politieke activiteiten van uw oom. Ze konden hem echter niet formeel arresteren aangezien ze "geen bewijzen hebben, geen documenten die aantonen dat je een secessie wilt ofzo. Maar ze volgden de zaak wel op" (NPO, p. 32). U legde verder uit dat de overheid sinds de crisis van 2016 wel over de mogelijkheid beschikte om "legaal mensen [te] arresteren" (ibidem). Uw uitleg verklaart wel waarom uw oom zijn thuisdorp ontvluchtte in 2016, maar niet waarom u noch uw neef die periode in aanvaring kwamen met de autoriteiten omwille van zijn politiek activisme en daaropvolgende verdwijning. U minimaliseerde zelfs eigenhandig de impact van de crisis op uw leven. U vertelde hoe de gewelddadige situatie "weinig effect [had] op mijn zaak [...]. Er is crisis, maar er is geen persoonlijk contact, je bent niet betrokken bij die zaken [...]. Alles was normaal voor mij" (NPO, p. 29). Uw rustige belevenis van deze woelige periode staat haaks op de door u ingeroepen familiale band met een hooggeplaatste separatist. Toen u werd gewezen op deze inconsistentie, verklaarde u dat de Kameroense strijdkrachten de zoektocht naar uw oom hadden aangevat in 2016. Ze zouden u pas viseren zodra ze hem niet konden lokaliseren. Uw verklaring is omwille van meerdere redenen niet aannemelijk. In de eerste plaats is het wederom toevallig dat de autoriteiten pas na anderhalf jaar, vlak na uw vertrek uit het land, besloten dat uw oom onvindbaar was en ze zijn gezin moesten viseren. Ten tweede spreekt u uzelf tegen. U zegt enerzijds dat: "in 2016 is de crisis bezig [...]. Ze [de autoriteiten] kunnen er legaal heen gaan, ze kennen hen, de separatisten. Ze moeten erheen gaan. Als ze hem niet zien, nemen ze zijn kinderen en doden ze zijn kinderen" (NPO, p. 32). Toch bent u, anderzijds, niet in contact gekomen met de autoriteiten en konden zowel u als uw neef een normaal leven leiden. Indien de autoriteiten werkelijk op zoek waren naar uw oom, zouden ze toch minstens een bezoek moeten brengen aan zijn woning, waar u en uw neef ook verbleven. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat de soldaten in 2016 of 2017 uw huis of zelfs uw dorp bezochten in de zoektocht naar uw oom. Bovendien, ten derde, kon u in deze periode probleemloos naar Yaoundé reizen, een paspoort verkrijgen en vervolgens op legale wijze het land verlaten. **Indien de autoriteiten tegelijkertijd werkelijk op zoek zouden zijn geweest naar uw activistische oom en werkelijk op de hoogte zouden zijn geweest van jullie gezinsband, zouden**

ze u niet zomaar reisdocumenten hebben bezorgd om u vervolgens te laten vertrekken naar Europa, waar ze u niet meer zouden kunnen vatten.

Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met deze vaststelling. U kon slechts stellen dat "ze wisten niet waar mijn oom was. Het duurt lang om hem te vinden en lokaliseren [...]. Misschien wisten ze niet dat ze hem niet zouden vinden [...]" (NPO, p. 32). De lange zoektocht naar uw oom is echter geen bevredigende verklaring voor de talrijke inconsistenties en incoherenties die de aannemelijkheid van uw relaas ondergraven.

De ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten wordt, ten derde, fundamenteel ondermijnd door uw laattijdige asielaanvraag. Op 4 april 2018 reisde u op legale wijze en om studieredenen van Kameroen naar België. Slechts enkele dagen later ontving u het verontrustende bericht dat u werd gezocht door de autoriteiten van uw herkomstland. Toch diende u in uw gastland geen verzoek om internationale bescherming in. Uw verblijfsvergunning verliep op 28 april 2018 en de daaropvolgende zeventien maanden verbleef u illegaal in het land. Hierbij liep u continu het risico om opgepakt en teruggestuurd te worden naar het land waar u met de dood werd bedreigd. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Toch vroeg u pas asiel aan nadat u op 12 september 2019 werd gearresteerd en de bijlage 13 septies ontving ('bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering'). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u tweemaal geconfronteerd met deze vaststelling. U stelde meermaals dat u getraumatiseerd, bang en verward was en niet wist "dat er een middel was" (NPO, p. 33-34). Uw verklaring kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard voor de zeventien maanden waarin u geen enkele stap ondernam om bescherming te zoeken. Van een volwassen en universitair geschoolde vrouw die het Engels machtig is, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich informeert over de asielprocedure.

Er moet besloten worden dat u uw profiel en relaas niet kon aannemelijk kon maken door middel van coherente en doorleefde verklaringen. De combinatie van uw laattijdige asielaanvraag met de, hierboven uiteengezette, vaagheden en inconsistenties, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Zodoende is er in uw hoofde geen vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 § c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire."** dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones."** dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict** dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's Northwest en Southwest. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen bestaan tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Yaoundé, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check-points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de **veiligheidssituatie in de Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio's Ouest en Littoral. Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen. **Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Yaoundé vestigt.**

In de eerste plaats wordt verwezen naar uw **banden met het Franstalig gebied**. Zo hebt u de periode 2001-2006 doorgebracht als voltijdse student aan de Universiteit van Yaoundé. Mede door uw langdurig verblijf in de hoofdstad beschikt u er momenteel over een (beperkt) netwerk. Zo kon u er in 2018, tijdens de voorbereiding van uw reis naar België, logeren bij uw vriend P. (NPO, p. 31). Uw broers vriend F., met wie u telefonisch contact had in 2018 en 2019, is eveneens woonachtig in Yaoundé (NPO, p. 28). De redelijkheid van uw hervestiging wordt, ten tweede, nog onderbouwd door uw **universitair geschoold profiel**. In 2006 behaalde u uw masterdiploma economie van de Universiteit van Yaoundé II, campus Soa. U zette uw theoretische kennis vervolgens om in veelzijdige **professionele ervaringen**. Zo was u gedurende drie jaren tewerkgesteld voor een coöperatief financieringsbedrijf. De daaropvolgende vijf jaren werkte u deeltijds voor een ngo die gemeenschapswerk verrichtte op plattelandsgebieden (NPO, p. 7-8). Hiervoor moest u contacten leggen met de lokale bevolking en specifiek met de jeugd. Via deze ngo kreeg u eveneens de kans om uw praktijkervaringen te ondersteunen met een lessenreeks die plaatsvond te Brussel (NPO, p. 29-30). U combineerde deze deeltijdse carrière met uw activiteiten als zelfstandig ondernemer. In 2013 richtte u in Kumba een kledingzaak op. Voor de aankoop van uw producten reisde u maandelijks naar Douala, de economische hoofdstad van Kameroen die zich eveneens in Franstalig gebied bevindt (NPO, p. 7-8, 18-19).

Uw handelsactiviteiten in Douala, universitaire studies in Yaoundé en middelbare studies in een tweetalige school, demonstren dat u, ten derde, over een **basiskennis van het Frans** beschikt. U gaf zelf aan "een klein beetje Frans" te kunnen (NPO, p. 8). Uw bewering dient echter enigszins bijgesteld te worden door uw educatief en professioneel traject waarbij u moest communiceren met Franstaligen. Uw verblijf in België en, sinds december 2019, in een Waals opvangcentrum, heeft uw talenkennis minstens op peil gehouden of zelfs verbeterd. U stelde immers zelf "hier heb ik vooral Frans geleerd" (ibidem).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in Franstalig Kameroen te vestigen, antwoordde u "dat gaat niet omdat ze ons twee zochten. Mijn broer (...) is neergeschoten, het is een groot risico. Ik kan daar niet blijven, want mijn broer is door het leger gedood" (NPO, p. 37). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Hieruit volgt dat het door u aangehaalde argument, de bedreiging door de Kameroense strijdkrachten, evenmin een waarachtige belemmering is voor uw hervestiging binnen het Franstalig gedeelte van Kameroen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Yaoundé in Franstalig Kameroen over een **veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet**. U toont geenszins het tegendeel aan.

De elf documenten die u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, bezorgde aan de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

De door u neergelegde kopieën van foto's van gewelddaden gepleegd door de Kameroense autoriteiten (groene map 'documenten', stukken 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10 & NPO, p. 34-35) houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. De beelden hebben betrekking op de algemene onveilige situatie in de Engelstalige regio's van Kameroen, die door het CGVS niet wordt betwist. De stukken zijn niet in staat uw persoonlijke vrees te staven en veranderen zodoende niets aan bovenstaande vaststellingen.

De kopie van een foto van verbrandde lichamen (groene map 'documenten', stuk 7 & NPO, p. 35), kan niet als alleenstaand worden gezien binnen uw verzoek om internationale bescherming. Het stuk maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van uw beschermingsnood. Het gewicht dat aan de foto wordt gegeven, dient dan ook te worden bepaald binnen dit geheel. Er wordt, enerzijds, opgemerkt dat een afbeelding een momentopname weergeeft zonder de precieze feitelijke omstandigheden te schetsen waarin de foto werd gemaakt. Er werd, anderzijds, reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de Kameroense autoriteiten. Zodoende kan geen causaal verband worden aangetoond tussen de verbrandde lichamen en de door u aangehaalde problemen. De foto kan niet worden aangenomen als bewijs van de door u ingeroepen feiten.

Eenzelfde vaststelling wordt gemaakt in verband met de door u neergelegde fotokopie van de begrafenis van uw neef N.P. (groene map 'documenten', stuk 8, 11 & NPO, p. 35-36). Zijn overlijden wordt niet noodzakelijk betwist door het Commissariaat. Doch toont de foto niet aan in welke omstandigheden hij precies om het leven kwam. Daarenboven werd reeds aangetoond dat u uw persoonlijke problemen met de autoriteiten niet aannemelijk kon maken. Zodoende kan er geen rechtstreeks verband worden aangetoond tussen de afgebeelde begrafenis en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Op basis van artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid geboden opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. **Het CGVS ontving uw schriftelijke opmerkingen op 7 februari 2021.** Deze hebben betrekking op de foutieve schrijfwijze van persoonsnamen alsook op de foutief genoteerde geboortedata van uw adoptiekinderen. Uw opmerkingen werden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar konden bovenstaande conclusies niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 62 van de Wet van 15 december 1980”; “artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens”; “artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaart, nu verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om zijn **vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie** of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoekster niet met de waarheid zouden overeenstemmen;

Dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoekster zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden;

Dat verzoekster niet alleen traumatische ervaringen heeft meegemaakt, tengevolge waarvan zij vermoedelijk lijdt aan posttraumatische stressstoornis; waardoor zij zich niet meer zo goed kan uitdrukken en mogelijks een verwarde indruk nalaat;

Dat de Commissaris generaal vooreerst van oordeel is dat verzoekster onvoldoende medewerking zou hebben verleend; Dat verzoekster evenwel haar medewerking ten volle heeft verleend en er bezwaarlijk kan worden gesteld, zoals nochtans door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dat er enkel van een medewerking kan worden gesproken, indien het asielaanvraag volledig kan worden ondersteund door stavingstukken, quod non;

Dat verklaringen van verzoekster inderdaad zonder meer een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., *The law of refugee status*, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84)

Dat de Commissaris Generaal verder van oordeel is dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen persoonlijke problemen met de Kameroense autoriteiten;

Dat de Commissaris Generaal vooreerst vraagt tevens plaats bij het profiel van de oom van verzoekster en hun onderlinge connectie, nu de ouders van verzoekster de keuze maakten om haar als enige door haar oom te laten opvoeden;

Dat evenwel verzoekster niet als enige niet meer bij haar ouders verbleef, doch tevens haar 4 andere broers en zussen bij andere familieleden verbleven, in zoverre dat enkel de twee jongste kinderen blijvend door hun ouders werden opgevoed; Dat de moeder van verzoekster immers zeer ziek was en haar vader reeds een respectabele leeftijd had bereikt; Dat de vader van verzoekster dan ook niet meer alleen de zorgen van het grote gezin op zich kon nemen, nu de moeder van verzoekster hierin inderdaad nog slechts beperkt kon bijdragen;

Dat Commissaris Generaal het verder bevreemdend acht dat verzoekster niet duidelijk het politieke profiel van haar oom kon schetsen;

Dat verzoekster er wel van op de hoogte was dat haar oom vaak meetings bijwoonde, doch hierop temeer nu verzoekster alsdan geen interesse had in diens politieke activiteiten, welke meetings overigens ook niet plaatsvonden in de gemeente waar verzoekster woonachtig was;

Dat ook de oom van verzoekster diens politieke activiteiten niet met verzoekster deelde en haar hiervan slechts op de hoogte stelde, nadat hij zich hiertoe genooddacht voelde, omwille van diens arrestatie en teneinde verzoekster en diens zoon te kunnen beschermen, is evenmin verwonderlijk; Dat de oom van verzoekster diens politieke activiteiten dan ook niet langer meer verborgen kon houden;

Dat de oom van verzoekster evenwel als belangrijk werd geachte, teneinde een einde te kunnen stellen aan de politieke crisis, gelet op diens leeftijd en de informatie welke de ouderen aan de jeugd kunnen meedelen; Dat de autoriteiten dan ook de spreekwoordelijke wortel van de crisis wil uitroeien; Dat mond aan mond verspreiding van informatie thans immers nog de enige mogelijkheid vormt, nu in het Engelstalige gedeelte van het land, internet zelfs werd afgesloten en ook buitenlandse journalisten de mond worden gesnoerd;

Dat de Commissaris Generaal daarnaast van oordeel is dat verzoekster inconsistente, onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd, met gebrek aan chronologie;

Dat de informatie welke verzoekster mocht bekomen van haar buurvrouw nochtans niet op toevalligheden berust; Dat haar buurvrouw H.O., welke een oude schoolvriendin van verzoekster betrof, immers meermaals bij verzoekster thuis had gezien, en haar dan ook om deze reden inlichtte van de

zoektocht naar verzoekster door de Kameroense autoriteiten, in de hoop dat zij op deze manier verzoekster tijdig zou kunnen inlichten en waarschuwen;

Dat het verder evenmin, gelet op de woedende oorlog, welke zeer grimmig is, verbaast dat informatie via een ketting van personen wordt verspreid;

Dat verder de oom van verzoekster reeds sedert 2016 vermist is, toen de huidige oorlog nog niet aan de gang was; De zoektocht naar de oom van verzoekster werd bovendien aanvankelijk niet gevoerd aan de eigen woonplaats, doch wel in de plaatsen waar de meetings plaatsvonden, reden waarom haar oom door de autoriteiten niet werd aangetroffen en ook verzoekster enige tijd uit het zicht bleef; Het was inderdaad slechts wanneer de zoektocht naar haar oom geen resultaat afleverde, dat ook verzoekster werd geviseerd evenals haar neef; Het hoeft uiteraard ook geen betoging dat het stratensysteem zoals in België gekend, niet kan worden vergeleken met deze in Kameroen, waar men niet zomaar een rijksregister kan raadplegen teneinde woonplaats te kennen;

Dat de Commissaris Generaal verzoekster verder verwijt een laattijdige asielaanvraag te hebben gediend, hetgeen tevens de geloofwaardigheid van haar asielrelaas zou ondermijnen;

Dat verzoekster inderdaad slechts na verloop van 17 maanden asiel heeft aangevraagd, doch reden hiertoe is terug te brengen tot het feit dat verzoekster er niet van op de hoogte was hoe en waar zij asiel diende aan te vragen; Van zodra verzoekster van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft verzoekster evenwel onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen;

Dat verzoekster dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals deze door haar werden verklaard;

Dat de verklaringen van verzoekster daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door werden voorgelegd, die de door verzoekster ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoekster dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn; Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoekster het **subsidiair beschermingsstatuut** niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoekster;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft, doch enkel stelt dat verzoekster welke afkomstig is van het Engelstalige gedeelte van het land, waar er naar zeggen van de Commissaris Generaal enkel een 'lokaal conflict' zou zijn, zich zou kunnen vestigen in het Franstalige taalgebied en derhalve over een intern vluchtalternatief beschikt;

Dat het 'conflict' waarnaar de Commissaris Generaal verwijst evenwel heel wat ernstiger is dan dat deze laat uitschijnen en er in feite reeds jaren een onzichtbare oorlog woedt;

[...]

Dat de oorlog welke woedt in realiteit dan ook inhoudt dat er wrede moordpartijen worden gepleegd, hele dorpen worden platgebrand en er een massale vlucht plaatsvindt van de bevolking, ook naar buurlanden;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, terwijl verzoekster op geen enkele bescherming van haar autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Kameroen een vogel voor de kat is;

Dat zij zich evenmin kan vestigen in het Franstalige gedeelte; Dat haar neef deze poging heeft ondernomen, doch deze met diens leven heeft dienen te bekopen;

Dat er bovendien ook niet mag worden vergeten dat verzoekster een alleenstaande vrouw betreft, welke dan ook als uiterst kwetsbaar dient te worden beschouwd;

Dat de Commissaris Generaal dan ook onderzoek had dienen te voeren naar het profiel van verzoekster, hetgeen hij tevens heeft nagelaten;

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoekster;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;”.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van “het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat uit uniforme informatie immers blijkt dat de mensenrechten in Kameroen op grote schaal worden geschonden en corruptie er nog zeer groot is, gelet op het gebrek aan middelen om de wet te handhaven;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoekster dan ook wel degelijk haar land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951”.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster artikelen in verband met de veiligheidssituatie in Kameroen.

2.3. Bij de nota van 21 mei 2021 voegt verweerder volgende stukken:

“1. COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones.” dd. 15 mei 2019 (bijlage 1).

2. COI Focus “Cameroun. Situation sécuritaire liée au conflit anglophone.” dd. 16 oktober 2020 (update) en waarvan hyperlink in de nota.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Daar waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 14 van het EVRM aanvoert, is de bevoegdheid van de Raad in huidige procedure beperkt tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van voormelde artikelen.

De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Hoe dan ook licht verzoekster niet toe op welke wijze de voormelde artikelen de bestreden beslissing zouden schenden.

7. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging door de Kameroense autoriteiten.

De elementen van de motivering zijn de volgende:

- verzoekster maakt het politiek profiel van haar oom niet aannemelijk en haar verklaringen aangaande zijn activiteiten, arrestatie en bedreiging voor de Kameroense autoriteiten zijn geenszins samenhangend of gedetailleerd;
- de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees wordt verder ondergraven door het onsamenhangend karakter van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten en haar persoonlijke betrokkenheid (de lacunaire communicatielijn tussen haar dorp, sociaal netwerk en neef enerzijds en haarzelf anderzijds; de gebrekkige chronologie van haar relaas);
- verzoekster diende haar verzoek om internationale bescherming laattijdig in, nadat zij gearresteerd werd na een illegaal verblijf van 17 maanden in België.

8. Verzoekster haalt in het verzoekschrift aan dat ze zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. Daarnaast stelt ze dat ze lijdt aan PTSS waardoor ze zich niet goed meer kan uitdrukken en mogelijks een verwarde indruk nalaat.

Verzoekster blijft echter bij algemene beweringen en toont op geen enkele wijze aan dat zij getraumatiseerd zou zijn of aan PTSS zou lijden, laat staan dat zij omwille hiervan geheugenproblemen zou hebben of niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Bovendien kan uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd omwille van haar voorgehouden traumatische ervaringen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielselaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren.

Aldus is geenszins aangetoond dat verzoeksters voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op haar verklaringen.

9. Verzoekster komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in haar verklaringen en asielsmotieven, het geven van een *post factum* uitleg die haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegensprekt (aangaande het feit dat ze als enige van haar broers en zussen bij haar oom opgroeide), het herhalen en verduidelijken van reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen (aangaande het politiek profiel en de activiteiten van haar oom; aangaande de informatie die ze verkreeg van haar buurvrouw H.O.), het uiten van persoonlijke vergoelijkingen (aangaande haar laattijdige verzoek om internationale bescherming) en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoekster er aldus niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in bepaalde zones in Engelstalig Kameroen een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Kameroen wordt momenteel getroffen door de "*Engelstalige crisis*", *in casu* een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Immers blijkt uit de informatie duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

In casu is verweerder van oordeel dat verzoekster aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in het Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Yaoundé, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit slechts in geringe mate. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de informatie dat talrijke Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt een grote druk teweeg op de Franstalige zone. Niettegenstaande de identiteitscontroles en razzia's uitgaande van de autoriteiten in vergelijking meer de Engelstaligen viseren en het aantal razzia's is gestegen, is over het algemeen de veiligheid van Engelstaligen gegarandeerd in Franstalig Kameroen. Uit het geheel van de informatie blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn. Met uitzondering van een aantal geïsoleerde gevallen, worden de Engelstaligen bovendien niet gediscrimineerd door de Franstalige bevolking.

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde artikelen aangaande de situatie in Kameroen liggen in de lijn van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij de nota van 21 mei 2021 en de daaruit voortvloeiende analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij zich niet kan vestigen in Franstalig Kameroen, gezien haar neef deze poging heeft ondernomen en dit met diens leven heeft dienen te bekopen. Verzoekster toont helemaal niet aan in welke omstandigheden hij precies om het leven kwam, noch dat zijn dood verband hield met een poging zich te vestigen in Franstalig Kameroen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich omwille van de dood van haar neef niet zou kunnen vestigen in Franstalig Kameroen.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat ze een alleenstaande vrouw en uiterst kwetsbaar is. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster haar profiel tracht te minimaliseren. Zoals terecht werd vastgesteld door verweerder heeft verzoekster banden met Franstalig Kameroen vermits zij er vijf jaar heeft doorgebracht als voltijdse student aan de Universiteit van Yaoundé, beschikt zij in Yaoundé over een (beperkt) netwerk, is zij universitair geschoold, heeft ze veelzijdige professionele ervaringen (waaronder handelsactiviteiten in Douala) en beschikt ze over een basiskennis Frans. Verzoekster gaf tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat zij zich niet zou kunnen vestigen in Franstalig Kameroen uit vrees voor de autoriteiten, maar dat werd reeds hierboven ongelooftwaardig bevonden.

Bijgevolg, gelet op verzoekers persoonlijke omstandigheden, haar banden met het Franstalig gebied en haar basiskennis van het Frans, samengenomen met het feit dat zij ook voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoekster mogelijk is zich in Yaoundé te vestigen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS